

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Gdańsk, dnia 14.08.2024 r.

Poz. 3636

Uchwała Nr 103/g277/P/24

Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku

z dnia 13 sierpnia 2024 r.

Działając na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 5 i art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 1325), art. 40 ust. 1, art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 609 z późn. zm.), art. 7 ust. 3 i art. 7a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm.), art. 220 § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 572) - Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku po rozpoznaniu uchwały Nr IV/62/2024 Rady Gminy Stężyca z dnia 24 lipca 2024 r. w sprawie zwolnień od podatku od nieruchomości w ramach pomocy de minimis

orzeka nieważność:

- § 7 ust. 2 pkt 3,
- § 8 ust. 3 pkt 4,
- § 11 ust. 1,
- § 12 ust. 1,
- § 13 ust. 1 pkt 5 oraz
- załącznika nr 2 do badanej uchwały.

UZASADNIENIE

W dniu 25 lipca 2024 r. wpłynęła do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku uchwała Nr IV/62/2024 Rady Gminy Stężyca z dnia 24 lipca 2024 r. w sprawie zwolnień od podatku od nieruchomości w ramach pomocy de minimis, zaś w dniu 13 sierpnia 2024 roku była przedmiotem badania Kolegium tut. Izby.

Analiza treści powyższej uchwały wskazuje, że jest ona obarczona wadami o charakterze istotnego naruszenia prawa.

Przedmiotową uchwałą, działając na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, Rada Gminy Stężyca ustanowiła zwolnienie z podatku od nieruchomości dla nowo wybudowanych budynków, budynków zaadoptowanych na prowadzenie działalności gospodarczej przez rozbudowę, nadbudowę lub odbudowę już istniejącego budynku związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej przez przedsiębiorców w ramach pomocy de minimis.

Kolegium tut. Izby ustaliło, że w § 12 ust. 1 badanej uchwały postanowiono że: *"Ze zwolnienia przewidzianego niniejszą uchwałą nie może skorzystać podatnik zalegający z zapłatą zobowiązań podatkowych oraz innych należności pieniężnych stanowiących dochód Gminy Stężycy - na dzień złożenia wniosku."*, a w § 13 ust. 1 pkt 5 określono, że: *"Podatnik traci prawo do zwolnienia w przypadku:*

(...)

5) wystąpienia u podatnika zaległości z zapłatą zobowiązań w stosunku do Gminy Stężycy – przez okres dłuższy niż 60 dni w danym roku budżetowym – utrata prawa do zwolnienia następuje poczynając od miesiąca, w którym nastąpiło przekroczenie okresu 60 dni zalegania w płatnościach w danym roku budżetowym".

Analizując cytowane postanowienia badanej uchwały Kolegium tut. Izby uznało, że wykraczają one poza delegację ustawową przyznaną radzie gminy do ustanowienia zwolnienia przedmiotowego od podatku od nieruchomości. Zgodnie z ww. art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych: *Rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.*

Kolegium tut. Izby wskazuje, że użyte w § 12 ust. 1 uchwały sformułowania dotyczące: *„podatników zalegających z zapłatą zobowiązań podatkowych oraz innych należności..."*, a także ujęte w § 13. ust. 1 pkt 5 zapisy nawiązujące do: *"wystąpienia u podatnika zaległości..."* **odnoszą się wprost w swej treści do podatników**, przez co wprowadzają do konstrukcji ustanowionego zwolnienia niedopuszczalny aspekt podmiotowy. Na skutek powyższego zwolnienie od podatku od nieruchomości traci swój przedmiotowy charakter - nie dotyczy bowiem wyłącznie budynków lub ich części, budowli lub ich części powstałych w wyniku nowej inwestycji, a nabiera ono charakteru przedmiotowo-podmiotowego, bowiem zwolnione są tylko te nieruchomości, które należą do podatników niezalegających z jakimikolwiek zobowiązaniami wobec gminy Stężycy.

Rada Gminy wprowadziła tym samym do konstrukcji zwolnienia elementy podmiotowe, przy pomocy których w dacie podjęcia uchwały możliwe jest ustalenie podmiotów, które będą objęte tym zwolnieniem. Dzięki tym kryteriom możliwe jest stwierdzenie, że zwolnienie to będzie przysługiwało konkretnym podmiotom, co do których organ ma wiedzę, że są one podatnikami wskazanymi w art. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z przedmiotami opodatkowania wskazanymi w § 1 uchwały i dodatkowo podmioty te nie miały zaległości wobec gminy z dowolnego tytułu. Co za tym idzie wprowadzone w § 12 ust. 1 oraz § 13 ust. 1 pkt 5 badanej uchwały kryterium określenia zakresu zwolnienia ma charakter wyłącznie podmiotowy, gdyż odnosi się do cechy podatnika będącego adresatem zwolnienia i nie odnosi się do okoliczności dotyczących przedmiotów opodatkowania objętych zwolnieniem.

W orzecnictwie sądowym i w doktrynie utrwalony jest pogląd, według którego prawo do ustanawiania zwolnień przez radę gminy dotyczy wyłącznie tych zwolnień, które odnoszą się do pewnej kategorii przedmiotów opodatkowania, nie obejmuje natomiast prawa do ustanowienia zwolnień podmiotowo-przedmiotowych, to jest wyłączenia z opodatkowania pewnych kategorii podmiotów znajdujących się w określonej sytuacji faktycznej lub prawnej. Wynikający z art. 7 ust. 3 ww. ustawy zakaz ustanawiania przez rady gmin w drodze uchwały zwolnień o charakterze podmiotowym związany jest bezpośrednio z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997. (Dz. U. Nr 78 poz. 483 z późn. zm.), który określa m.in., że ustanawianie kategorii podmiotów zwolnionych z podatku następuje wyłącznie w drodze ustawy.

Zakaz ustanawiania przez rady gmin zwolnień o charakterze podmiotowym oznacza, że zwolnienie wprowadzone na podstawie upoważnienia zawartego w art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych może dotyczyć wyłącznie przedmiotów wykorzystywanych do różnego rodzaju działalności. Przedmiot ten winien być tak określony, żeby nie była możliwa identyfikacja konkretnego podatnika, a więc cechy przedmiotu muszą zostać tak w przepisie

określone, żeby dotyczyły potencjalnie (hipotetycznie) nieoznaczonego indywidualnego podatnika. Jest to o tyle trudne zadanie, że zwolnienie w każdym przypadku będzie w ostatecznym rozrachunku dotyczyło określonego podmiotu, a to z tej przyczyny, że konstrukcja podatku obejmuje zarówno przedmiot, jak i podmiot podlegający opodatkowaniu. W konsekwencji, nie ma też zwolnienia przedmiotowego, którego nie można przypisać określonemu podmiotowi. Utrudnienie to wymaga od rad gmin staranności w tworzeniu przepisów prawa miejscowego, przede wszystkim przy określaniu kryterium zwolnienia poprzez identyfikację przedmiotu, a nie podmiotu tego zwolnienia. W każdym przypadku, gdy bezpośrednio z ustanowionej normy wywieść można, kto podlega zwolnieniu, a nie tylko, jaki przedmiot obejmuje zwolnienie, zwolnieniu przypisać można charakter zwolnienia przedmiotowo-podmiotowego, a to w konsekwencji oznacza przekroczenie ustawowej delegacji do ustanawiania zwolnienia określonego w art. 7 ust. 3 ustawy (zob. wyroki NSA: z 23 października 2014 r., sygn. akt II FSK 2592/12, z 6 maja 2016 r., sygn. akt II FSK 2217/14 i z 19 października 2016 r., sygn. akt II FSK 1307/16).

Podobne stanowisko prezentowane jest w doktrynie prawa podatkowego, gdzie wskazuje się, że: *"Przepis art. 7 ust. 3 PodLokU zezwala radzie gminy jedynie na wprowadzenie innych zwolnień przedmiotowych niż określone w art. 7 ust. 1 PodLokU, i tym samym zakazuje wprowadzania zwolnień o charakterze przedmiotopodmiotowym. Reguła ta znajduje też oparcie w art. 168 i art. 217 Konstytucji RP dającym jednostkom samorządu terytorialnego prawo ustalania wysokości podatków i opłat lokalnych, określanie podmiotów i przedmiotów opodatkowania, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków jedynie w sytuacji, gdy upoważniają do tego przepisy ustawowe. Skoro gminom wolno stanowić o zwolnieniach z podatku tylko w granicach zezwoleń ustawowych, to w każdym przypadku, gdy bezpośrednio z ustanowionej normy wywieść można, kto podlega zwolnieniu, a nie tylko jaki przedmiot obejmuje zwolnienie, zwolnienie takie ma charakter przedmiotopodmiotowy"* (por. W. Modzelewski, J. Bielawny, M. Unisk, Ustawa z 12.1.1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Komentarz, wyd. 10, Warszawa 2021).

Zauważyć także należy, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 23 października 2014 r. stwierdził, że zwolnienie ustanowione na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych ma charakter podmiotowy, gdy w dacie jego ustanowienia po stronie gminy występuje możliwość wskazania konkretnych podmiotów, które będą objęte tym zwolnieniem (sygn. akt II FSK 2592/12).

Prezentowany pogląd znajduje także swoje odzwierciedlenie w licznych orzeczeniach sądowoadministracyjnych, wydanych w sprawach, w których sądy rozpatrywały legalność warunkowania zwolnienia od podatku od nieruchomości od braku zaległości wobec gminy.

Przykładowo w wyroku z dnia 16 września 2020 r. (I SA/Po 378/20) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdził, że: *„Słusznie zatem prokurator zarzucił w skardze, że zastosowane przez Radę Miasta w zaskarżonej uchwale kryteria ustalenia zakresu zwolnienia ustanowionego tą uchwałą odnoszą się zarówno do przedmiotu, jak i podmiotu opodatkowania. Należy zgodzić się ze skarżącym, że przepis § 5 ust. 3 zaskarżonej uchwały ograniczający zastosowanie zwolnienia ustanowionego w § 4 ust. 1 tej uchwały do podmiotów, które nie mają zaległości podatkowych wobec budżetu Miasta Poznania, wprowadziły do konstrukcji tego zwolnienia elementy podmiotowe, przy pomocy których w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały możliwe było ustalenie podmiotów, które będą objęte tym zwolnieniem. Dzięki tym kryteriom w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały możliwe było stwierdzenie, że zwolnienie to będzie przysługiwało konkretnym podmiotom, co do których organ miał wiedzę, że były one podatnikami wskazanymi w art. 3 u.p.o.l. w związku z przedmiotami opodatkowania wskazanymi w § 4 ust. 1 zaskarżonej uchwały i dodatkowo podmioty te nie miały wymagalnych niezapłaconych zobowiązań wobec gminy z dowolnego tytułu. Wprowadzone w § 5 ust. 3 zaskarżonej uchwały kryterium określenia zakresu zwolnienia ustanowionego w § 4 ust. 1 tej uchwały miało charakter*

wyłącznie podmiotowy, gdyż odnosiło się do cechy podatnika będącego adresatem zwolnienia i nie odnosiło się do okoliczności dotyczących przedmiotów opodatkowania objętych przedmiotowym zwolnieniem.”

Pogląd wyrażony w ww. wyroku WSA w Poznaniu został podtrzymany przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 kwietnia 2021 r. (III FSK 3334/21), w którym NSA uznał, że kwestionowany zapis uchwały ograniczający zastosowanie zwolnienia ustanowionego do podmiotów, które nie mają zaległości podatkowych wobec miasta, „istotnie narusza prawo, gdyż w sposób jednoznaczny odwołuje się on do cech podatnika. W tym więc zakresie zwolnienie ustanowione uchwałą ma charakter podmiotowy, do czego Rada Miasta nie miała upoważnienia.”

Podobnie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 sierpnia 2020 r. (II FSK 646/20) uznał, że: „Należy zgodzić się z sądem administracyjnym pierwszej instancji, że przepisy § 4 i § 6 ust. 5 zaskarżonej uchwały ograniczające zastosowanie zwolnienia ustanowionego w § 1 tej uchwały do podmiotów, które nie mają zaległości finansowych względem gminy, wprowadziły do konstrukcji tego zwolnienia elementy podmiotowe, przy pomocy których w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały możliwe było ustalenie podmiotów, które będą objęte tym zwolnieniem. Dzięki tym kryteriom w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały możliwe było stwierdzenie, że zwolnienie to będzie przysługiwało konkretnym podmiotom, co do których organ miał wiedzę, że były one podatnikami wskazanymi w art. 3 u.p.o.l. w związku z przedmiotami opodatkowania wskazanymi w § 1 ust. 1 zaskarżonej uchwały i dodatkowo podmioty te nie miały wymagalnych niezapłaconych zobowiązań wobec gminy z dowolnego tytułu. Wprowadzone w § 4 i § 6 pkt 5 zaskarżonej uchwały kryterium określenia zakresu zwolnienia ustanowionego w § 1 tej uchwały miało charakter wyłącznie podmiotowy, gdyż odnosiło się do cechy podatnika będącego adresatem zwolnienia i nie odnosiło się do okoliczności dotyczących przedmiotów opodatkowania objętych przedmiotowym zwolnieniem. W tym stanie rzeczy oceniane zwolnienie miało charakter przedmiotowo-podmiotowy, który był sprzeczny z art. 7 ust. 3 u.p.o.l.”

Zgodne z powyższą linią orzecniczą są także m.in. wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 3 września 2021 r. (I SA/Op 232/21), z dnia 25 lutego 2021 r. (I SA/Op 332/20 i I SA/Op 331/20), Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 27 listopada 2020 r. (I SA/Bk 761/20), z dnia 7 października 2020 r. (I SA/Bk 511/20), z dnia 27 listopada 2020 r. (I SA/Bk 761/20), Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 lipca 2021 r. (I SA/Bd 307/21), Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 20 listopada 2019 r. (I SA/Sz 489/19) oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 października 2019 r. (I SA/Po 475/19).

Z wyżej wskazanych przyczyn Kolegium tut. Izby uznało, że poza delegację ustawową do podjęcia badanej uchwały wykraczają także postanowienia zawarte w § 7 ust. 2 pkt 3 i § 8 ust. 3 pkt 4, z których wynika, że:

— § 7 ust. 2 pkt 3: *"Do wniosku o zastosowanie zwolnienia, o którym mowa w § 1 lit. a) podatnik zobowiązany jest dołączyć: (...) 3) oświadczenie o niezaleganiu z płatnościami wobec Gminy Stężyca - na dzień złożenia wniosku o zwolnienie, którego wzór stanowi załącznik nr do niniejszej uchwały;"*

— § 8 ust. 3 pkt 4: *"Do wniosku o zastosowanie zwolnienia, o którym mowa w § 1 lit. 6) podatnik zobowiązany jest dołączyć: (...) 4) oświadczenie o niezaleganiu z płatnościami wobec Gminy Stężyca - na dzień złożenia wniosku o zwolnienie, którego wzór stanowi załącznik nr do niniejszej uchwały;"*

Kolegium tut. Izby zauważa, że w wyniku wyżej zaprezentowanej argumentacji prawnej do § 12 ust. 1 i § 13 ust. 1 badanej uchwały - zaleganie podatnika z zapłatą zobowiązań podatkowych oraz innych należności pieniężnych stanowiących dochód gminy Stężyca nie ma związku z udzieleniem zwolnień z podatku od nieruchomości w ramach pomocy de minimis. Zatem żądanie

przedłożenia wraz z wnioskiem o udzielenie zwolnienia oświadczenia o niezaleganiu z płatnościami wobec Gminy Stężyca nie znajduje uzasadnienia prawnego.

W ocenie Kolegium tut. Izby cytowane postanowienia badanej uchwały, z uwagi na to, że związane są z wprowadzeniem wyżej opisanego niedozwolonego aspektu podmiotowego do ustanowionego zwolnienia od podatku, nie mieszczą się w podstawie prawnej do podjęcia badanej uchwały, naruszając w sposób istotny art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Skoro bowiem brak jest podstaw do wyłączenia z możliwości ubiegania się o zwolnienie od podatku podatników zalegających z płatnościami wobec gminy, brak jest również podstaw prawnych do żądania złożenia oświadczeń w tym zakresie.

Ponadto, w ocenie Kolegium tut. Izby, powyższe postanowienia, w sposób istotny naruszają również art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w zw. z art. 220 § 1 i § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (zwanego dalej: k.p.a.).

Zgodnie bowiem z art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych organy podatkowe prowadzą ewidencję podatkową nieruchomości w systemie informatycznym. Ewidencja podatkowa nieruchomości zawiera dane o podatnikach i przedmiotach opodatkowania, w szczególności wynikające z informacji i deklaracji składanych przez podatników na podstawie przepisów ustawy oraz przepisów o podatku rolnym i podatku leśnym, danych zawartych w księgach wieczystych, w ewidencji gruntów i budynków oraz innych ewidencjach i rejestrach.

Natomiast z art. 220 § 1 i § 2 k.p.a. wynika, że organ administracji publicznej nie może żądać zaświadczenia ani oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli:

- 1) znane są one organowi z urzędu;
- 2) możliwe są do ustalenia przez organ na podstawie:
  - a) posiadanych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych,
  - b) rejestrów publicznych posiadanych przez inne podmioty publiczne, do których organ ma dostęp w drodze elektronicznej na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o działalności podmiotów realizujących zadania publiczne,
  - c) wymiany informacji z innym podmiotem publicznym na zasadach określonych w przepisach o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne,
  - d) przedstawionych przez zainteresowanego do wglądu dokumentów urzędowych (dowodu osobistego, dowodów rejestracyjnych i innych).

Organ administracji publicznej żądający od strony lub innego uczestnika postępowania zaświadczenia albo oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego **jest obowiązany wskazać przepis prawa** wymagający urzędowego potwierdzenia tych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia albo oświadczenia.

Mając na uwadze treść wskazanych przepisów, zdaniem Kolegium tut. Izby, żądanie przedłożenia wraz z wnioskiem o udzielenie zwolnienia ww. *oświadczenia o niezaleganiu z płatnościami wobec Gminy Stężyca - na dzień złożenia wniosku o zwolnienie, którego wzór stanowi załącznik nr 21 do niniejszej uchwały*, narusza w sposób istotny przywołane wyżej normy prawne. Powyższe dane są bowiem nie tylko możliwe do ustalenia przez organ podatkowy na podstawie posiadanej przez niego ewidencji, ale także brak jest przepisów wymagających urzędowego potwierdzenia tych danych w drodze oświadczenia.

W związku z powyższym nieuprawnione jest także żądanie przedmiotowego oświadczenia, stanowiącego załącznik Nr 2 do badanej uchwały.

Kolegium tut. Izby stwierdziło również, że w § 11 ust. 1 uchwały Rada Gminy postanowiła, że: "*Organ podatkowy może przeprowadzić kontrolę u podatnika korzystającego ze zwolnienia lub zażądać dostarczenia dokumentów źródłowych w celu sprawdzenia rzetelności składanych*

informacji niezbędnych do prawidłowego nadzorowania oraz monitorowania udzielonej pomocy de minimis".

Kolegium tut. Izby zauważa, że w § 11 ust. 1 badanej uchwały Rada Gminy Stężycza przyznała organowi podatkowemu prawo do kontroli podatnika korzystającego ze zwolnienia. Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku pragnie podkreślić, że każda kontrola podatnika wymaga wyraźnego upoważnienia ustawowego. Zawarte w dyspozycji art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach upoważnienie dla Rady Gminy, która w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw – nie obejmuje swoim zakresem kontroli podatnika korzystającego ze zwolnienia. Tym samym organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego nie ma podstaw do stanowienia przepisów kontrolnych. Powyższy zapis wykracza poza delegację art. 7 ust.3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Zdaniem Kolegium tut. Izby ww. przepis kompetencyjny, na podstawie którego można ustanowić zwolnienie od podatku stanowiące pomoc de minimis, nie przewiduje możliwości ustanowienia zasad przeprowadzania przez organ podatkowy kontroli.

Ponadto uchwała rady gminy powinna każdorazowo precyzować zasady udzielania zwolnienia w podatku od nieruchomości w ramach pomocy de minimis, aby adresaci regulacji w niej zawartych nie mieli wątpliwości co do ujętych w niej zapisów. Tymczasem § 11 ust. 1 badanej uchwały Rada Gminy ustaliła, że organ podatkowy może żądać dostarczenia dokumentów źródłowych w celu sprawdzenia rzetelności składanych informacji niezbędnych do prawidłowego nadzorowania i monitorowania udzielonej pomocy de minimis. Wyżej wspomniany zapis jest nieczytelny i nieprecyzyjnie określa dokumenty, jakie podatnik jest zobowiązany złożyć organowi podatkowemu.

Kolegium tut. Izby podkreśla, że badana uchwała, będąca - w myśl art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym - aktem prawa miejscowego, kierowanym do ogółu odbiorców, powinna być zredagowana w sposób czytelny, zrozumiały i precyzyjny. Jak wskazuje się także w orzecznictwie sądowoadministracyjnym uchwały podejmowane przez organy stanowiące gmin muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego (por. wyrok NSA z 6 czerwca 1996 r., SA/Gd 2949/94, wyrok WSA w Lublinie z dnia 19 września 2008 r., sygn. akt II SA/LU 485/08, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 12 października 2005 r. sygn. akt II SA/Wr 385/05). Ponadto, zgodnie z przepisami § 6 w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 283), przepisy aktów normatywnych redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy.

Mając powyższe na uwadze Kolegium tut. Izby postanowiło jak w sentencji.

Na niniejszą uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, wnoszona za pośrednictwem tutejszej Izby.

Postępowanie sądowe jest wolne od opłat sądowych.

Przewodnicząca Kolegium

Luiza Budner - Iwanicka

Prezes

Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku